

BILLY BONES

Bobbie Bories

MET ILLUSTRATIES VAN
PACO VINK

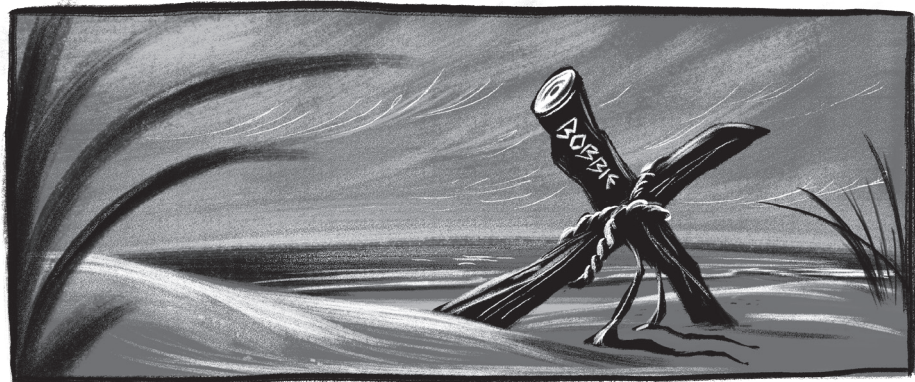
MARCEL VAN DRIEL

Bobbie Botties

MARCEL VAN DRIEL

MET ILLUSTRATIES VAN
PACO VINK

**BILLY
BONES**

Stiekem De Schemering in

De Waddenzee begroette Maas, zijn hond Modder en zijn ouders met uitbundig kabaal. Net alsof ze een jaar geleden op het strand waren geweest in plaats van vorige week. De westenwind deed vrolijk mee. Alleen de meeuwen keken verstoord op naar de ongenode gasten. Maas hurkte neer op het strand en klikte de riem van zijn bordercollie los.

‘Goed kijken,’ zei hij tegen zijn vader en moeder. ‘Dit hebben Modder en ik heel goed geoefend.’

Maas kwam zuchtend overeind en gaf de riem aan zijn moeder.

‘Hij luistert net zo goed als jij,’ gniffelde zijn vader. ‘Misschien moeten we jullie samen naar hondentraining sturen.’

Maas begon overdreven hard te lachen. ‘O, papa!’ gierde hij. ‘Dat is zo ontzettend grappig! IK KOM NIET MEER BIJ!’

‘Nou, zo kan-ie wel weer,’ mompelde zijn vader.

‘Nee, echt!’ zei Maas. ‘Dit is grapsoluut je beste mop ooit! HAHAAAAHA!’

Zijn vader draaide zich geïrriteerd van hem weg.

‘Mijn hemel,’ verzuchtte zijn moeder. ‘Ik heb gewoon twee kleuters.’

‘Ikke kleuter!’ grijnsde Maas trots. ‘Ikke klein!’

Zijn moeder schoot in de lach. ‘Ik zie je over een klein half uurtje weer, grapjas. Ga niet te ver weg.’

‘Echt niet,’ zei Maas, meteen weer serieus. ‘Ik ga mee.’ Hij was al een tijdje niet meer in de vuurtoren geweest. Hij kon niet wachten tot hij weer helemaal boven was en over de balustrade kon hangen.

‘Gaat niet gebeuren,’ antwoordde zijn moeder. ‘Je weet dat je Modder niet alleen kunt laten. Straks zwemt hij naar Engeland.’

‘Maar mam!’

‘Jouw hond, jouw verantwoordelijkheid. Einde discussie.’ Ze volgde zijn vader het zandpad op.

Maas baalde. Iedere zondagochtend maakten ze met z’n vieren een strandwandeling op het eiland. Maar De

Schemering, zoals de vuurtoren heette, bezochten ze maar eens in de zoveel tijd. Het was misschien wel zijn favoriete plek op aarde. Sinds opa overleden was, kwamen ze er jammer genoeg bijna nooit meer. Te veel herinneringen, vond zijn moeder. Maas snapte daar niks van. Herinneringen waren juist fijn. Het was het enige wat ze nog van hem hadden.

Hij keek naar zijn hond die op zeemeeuwen en drieteenstrandlopers joeg. Bordercollies waren ooit gefokt om schapen op te drijven. Bij gebrek aan vee joeg Modder het liefst op vogels. Het lukte hem nooit om er eentje te pakken te krijgen, maar dat leek hem niet te deren.

Even de vuurtoren in kon echt wel, dacht Maas. Zijn hond kon dit uren volhouden.

‘Hier blijven, Modder!’ riep hij. ‘Ik ben zo terug!’ Hij hoopte maar dat het beest spontaan had leren luisteren.

Maas wist dat zijn ouders zich zorgen maakten. Opa's vuurtoren raakte langzaam in verval. Ze hadden geen geld voor onderhoud, maar de toren verkopen wilde zijn moeder ook niet. Als het aan Maas lag, dan maakten ze er een speelparadijs van, met een bibliotheek, een film- en gamekamer, bordspellen, een knutselruimte en heel veel LEGO. Een soort Waanzinnige Vuurtoren, maar dan van vier verdiepingen. Misschien dat er dan wel vriendjes met hem kwamen spelen.

Hij opende de deur op een kier en zag
niemand. Zijn ouders waren waarschijnlijk al
halverwege.

Maas beklom de trappen. Ineens hoorde hij de stem van zijn vader.

‘Misschien moeten we toch eens met meneer Slikke gaan praten.’

Maas stak zijn hoofd door het trapgat. Pfiew, zijn ouders stonden gelukkig met hun rug naar hem toe. Zo zacht als hij kon sloop Maas achter hen langs de volgende trap op.

‘Nee! Die man wil overal een attractie van maken,’ zei zijn moeder. ‘Je weet wat dat betekent: kaartverkoop voor de toren en een strandtent ernaast. Dat is niet wat mijn vader gewild zou hebben.’

‘Maar als we niks doen, is er straks helemaal geen toren meer, lieverd.’

Maas snelde de rest van trap op. De beste manier om zijn moeder boos te krijgen, was haar ‘lieverd’ noemen.

De een-na-laatste trap kwam uit onder het lighthuis. Maas opende de smalle deur en stapte het balkon op. Hier waaide het zo hard dat hij zich vast moest houden aan de reling.

Hij liep twee rondjes en probeerde in de verte tevergeefs het drenkelingenhuisje op Vloland te onderscheiden. Daar had zijn opa vroeger altijd mooie verhalen over verteld.

Dat was hoe Maas zich hem het liefst herinnerde: van zijn verhalen. Verhalen over het eiland, over de schipbreuken, over hoe de vuurtoren oorspronkelijk een petroleumlamp had, over wandelende zandbanken en over de verraderlijke stroming van de zee. 'Als de wind zuidwest is,' had zijn opa gezegd, 'dan heb je hier enorm hoge golven.' Rollers, noemde hij ze. 'Dan kun je maar beter niet in de buurt van het water komen.'

Gelukkig was de zee nu rustig.

Maas zocht het strand af naar zijn hond en schrok. Modder was nergens te bekennen.

Waar is Modder?

Hondenkakkendrol. Was dat beest er nou toch vandoor? En wie kreeg er straks weer de schuld? Hij natuurlijk! Terwijl het Modder was die niet luisterde!

Om de tien meter waren er ouderwetse verrekijkers aan de balustrade bevestigd. Maas tuurde door de dichtstbijzijnde.

Hij moest de kijker een paar keer heen en weer bewegen voordat hij Modder had gevonden. Zijn hond had de strijd tegen de strandlopers eindelijk opgegeven en groef nu verderop in de duinen een kuil.

Maas' ogen vernauwden zich. Wat had het gekke beest nou in zijn bek? Hij draaide aan de lens op de voorkant van de verrekijker om het beeld scherper te krijgen.

Het was een boek! En zo te zien heel oud.
Misschien was het wel heel veel geld waard!

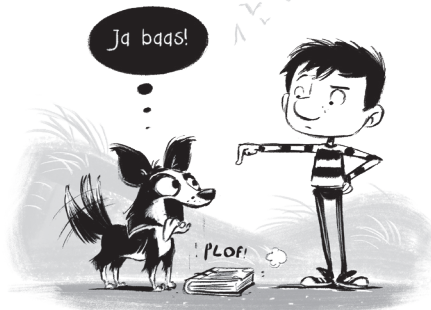
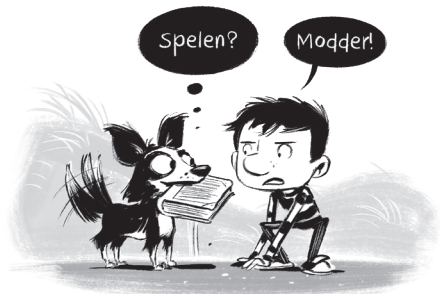
Maas draaide zich om, schoot de vuurtoren weer binnen en rende de trap af. Hij moest het boek zien te redden, voordat Modder het uit elkaar scheurde. Dan konden ze het misschien verkopen!

Halverwege kwam hij zijn ouders tegen. Zijn moeder keek al niet blij, maar toen ze hem zag, schoot haar gezicht helemaal op standje onweer.

‘Ga gewoon door met ruziemaken,’ hijgde Maas. ‘Niks te zien. Ik was nooit hier!’

Op het strand probeerde hij tevergeefs het boek uit Modders bek te trekken. Toen dat niet lukte, verzon hij wat anders.

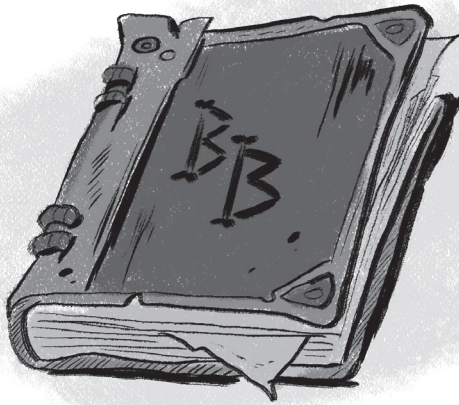

Modder vond het spelletje veel te leuk. Zuchtend pakte Maas een paar hondensnoepjes uit zijn jaszak. Hij ging rechtop staan en hield er eentje hoog in de lucht. 'Ruilen?' vroeg hij. Eindelijk liet zijn

hond het boek uit zijn bek vallen, sprong omhoog en hapte het snoepje uit zijn hand. Het tweede snoepje gooide Maas zo ver mogelijk weg. Modder rende er meteen achteraan. Daarna viste Maas het boek uit de kuil en blies het zand eraf.

Het zag er inderdaad heel oud uit.

‘Het dagboek van Bobbie Bamba,’ stond er op de eerste bladzijde.

Maas bladerde erdoorheen. Erg leesbaar was het niet, op veel plekken was de inkt uitgelopen door het zeewater. Hij stopte bij

Maas en Amira wonen op Zanderoog.
Een doodgewoon eiland met doodgewone mensen.

Modder, de hond van Maas, vindt botten op het strand.
Wanneer de botten door de bliksem worden getroffen,
veranderen ze in het piratenskelettenmeisje: Bobbie Botjes!

Terwijl Maas en Amira hun best doen Bobbie te verbergen
voor de eilandbewoners, blijkt dat er nog iets tot leven is
gekomen. Iets dat het hele eiland in gevaar brengt...

Lukt het Maas, Amira, Modder en
Bobbie om Zanderoog te redden?

B
—

Dit boek is goedgekeurd door

ZIEN **IN DE KLAS**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Humor
Griezelen
Vriendschap